

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

Dymbil dagar og Dymbilvika.

Páskavikan er kölluð hin fyrsta vika, þ. e. au dagar hljóðleikans, þagnarinnar, er orðið dymbill sömnu fjóringar og einasta orðið „dumbell“ og í st. orðið „dumbau“, str. laufdumbra, sem heft er um heyrnar- og málleysingja (laufdumbra stóli, -hengla o. s. frv.); en dymbill er einnig fóstkölfur, sem settur var í kirkju klukkunum þessa daga, til þess, að fóst hringt vör, sem vitaulega var almannur síður, áður fyrrum, t. d. til tíða o. s. frv., þá spáði hljóð klukkanna eigi eins hvelt sem andrænd, og bendir þetta allt á eitt og hið sama: Hyruleikann og hljóðleikann, sem í öllu vand að vera um Hyrruvilvinnu. Dymbill var of latinn til Kirknagórs áður, og því einn ^{st. hlutur} mædal nauðgöngur eignast kirkjunnar, er eigi mátti á vanda

Þá var of síður, að fóstleikar refsirðu börnun sínum fyrir misgæðin þeirra í árinu; fóst sí refsing fram í þeim fóstudögum lauga, og því var sagt við þau: „Þú líður að dymbil-dögum, börnin góð, og refsing ykkar vís, ef þið erud eltri góð börn.“ Refsingin var í því innifalinn, að börnin (sem hana áttu stílið) voru læmin með hvali, í stöð krisvendi (sofli) ella, og þótti þeim hörd.

Annars eru mög orð í íst. máli, sem minna á dymbil, t. d. dumbungur, þ. e. myrkt þoka eða suddi í lofti og ávalt í loqui, þ. e. Hyrru vandr; dumbóttur litur, t. d. í nautgripum, dumbungu stý, dumbungu stýlur og jafnvel dumbhöttur, loftan tráttir í hvítum dúlli o. s. frv., er allt bendir á myrkur og myrkt blut, gagnstætt ljósi og lífi, fegund og stírni, er um líd þáð sem dulid er og dímst, hljótt og Hyrrslátt. Þannu orðið, Dumb (dumbgalegur, dimum, linnur) minnir og í þetta.

Orðið dumb í íst. er vitaulega dragid af lausta orðinu Dumb, og merkir clæft og dumbgalegt hljóð, eins og þungt rossbrim við strandu landsins og í stærijogandi, er eltri lág í laudingun, sem er hörra og hwellara en hitt, sökunum þess, að það er nær áþeyrandannu.